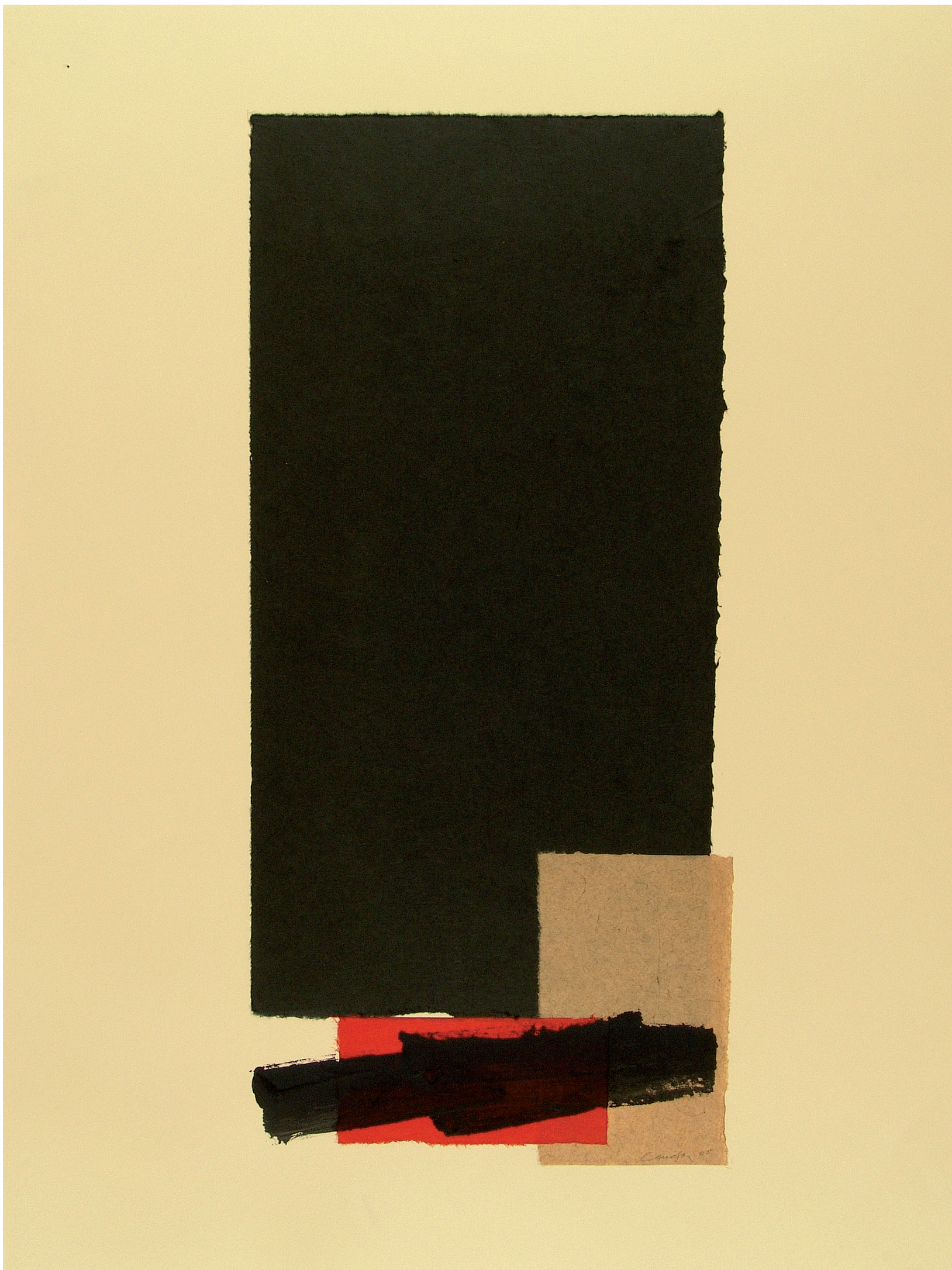

Sense títol, 2005
Tècnica mixta sobre paper
76,2 x 33,5 cm
© Rafael Canogar, VEGAP. Lleida, 2006

Ajuntament d'Agramunt

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació de Lleida

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCs
Fundació Pública de la Diputació de Lleida

Consell Comarcal de l'Urgell

FUNDACIÓ CAIXA CATALUNYA

HORARI D'HIVERN
Del 21 de setembre al 20 de juny

de dimarts a divendres, de 10 h a 13 h i de 16 h a 19 h
dissabtes, d'11 h a 14 h i de 17 h a 19 h
diumenges, d'11 h a 14 h

DIES DE TANCAMENT
1 i 6 de gener, 1 de maig, 24 de juny, 25 i 26 de desembre

SERVEI EDUCATIU
L'Espai ofereix visites comentades amb tallers complementaris per
als centres educatius.

AMICS DE L'ESPAI GUINOVART
Informació i subscripcions | Tel. 973 39 27 31

INFORMACIÓ I CONCERTACIÓ DE VISITES EN GRUP
Reserva anticipada Tel i Fax: 973 39 09 04

PATROCINA

INDÚSTRIES
JOVÉ-BALASH. s.l.

ROS ROCA

•flow/er•

Alsina
SOLUCIONS EN ENCOFRATS

ESPAI
GUINOVART
AGRAMUNT
L'URGELL - LLEIDA

Plaça del Mercat, s/n
25310 Agramunt

Tel | Fax: 973 39 09 04
A/e: info@espai.guinovart.es

Rafael Canogar

Obra sobre paper

5 març | 7 maig 2006
Agramunt (Lleida)

RAFAEL CANOGAR: LA PASSIÓ DE CONSTRUIR ESPAIS

Miguel Ángel Muñoz
Comissari

La pintura de Rafael Canogar (Toledo, Espanya, 1935) és una proposta estètica situada entre les fronteres de la sensibilitat i de la raó. La seva recerca estètica ha estat radical i arriscada. La radicalitat amb què Canogar s’ha arriscat en la seva aventura, la seva indiscutible decisió d’arribar al límit sense tenir por al buit, a la caiguda, segur d’ell mateix i de la seva obra, són un exemple clar d’intrepidesa moral i artística. Ja ho apuntava Juan Eduardo Cirlot l’any 1961: “L’obra de Canogar es desenvolupa amb una coherència extraordinària en un període perillós, en el qual la temptació de realitzar informalisme per se ha arribat a sobreposar-se en moltes ocasions, fins i tot en artistes dotats, a les essències pictòriques”. L’obra de Canogar sorprèn, és material, poètica; no és idea, sinó sensació de vibracions còsmiques que manifesten llenguatges. La seva aventura plàstica encara no finalitza i, en plena maduresa, l’artista no deixa d’evolucionar, de créixer amb obres cada vegada més sorprenents.

Formes géométriques, signes, volums que componen un equilibri plàstic. Composició vol dir conjunció de conceptes: abstracció i informalisme. La primera rebutja, nega i destrueix la figura: profanació que veiem, toquem, escoltem. El segon és sorprenent. Ambdós sedueixen, es neguen entre si. El seu poder expressiu és precisament la impossibilitat de dir. La pintura és silenci, irrupció de la realitat. Des d’aquesta perspectiva, podem observar l’obra de Canogar i poder anar més enllà d’ella mateixa.

Evoca mitologies i faules, és a dir, la pròpia història, lluita del temps contra ell mateix. Contradicció d’elements: fusta i paper, forma i línia, llum i espai. Enfrontament de dualitats contradictòries. Canogar convergeix entre forces, suspèn gravitacions, àrees de silenci poètic. L’exploració pictòrica es resol en la perforació de la poesia. Mite i realitat. Entendre és escoltar, comprendre allò que convoca l’espai. L’artista –diu Octavio Paz– és el traductor universal. [...]

L’art de Rafael Canogar és eco, peregrinació i resplendor. La pintura és, com deia anteriorment, equilibri, convergència. Pacte i pausa. La màgia –diu Cassirer– és la fraternitat d’èssers vius, perquè es fonamenta en la creença d’una energia o d’un fluid universal. Canogar és hereu d’aquesta tradició i en coneix el silenci. La matèria és la seva veu inèdita.

La pintura no té herència: hi ha afinitat, conquesta. Canogar va prendre, va descobrir i va transformar. Aquesta afirmació confirma, defineix. La seva pintura és resposta espontània a la realitat del nostre moment històric, s’adverteix en totes les seves èpoques una trobada i un allunyament amb l’art modern. Cada quadre de l’artista és un signe de l’espai i cada símbol és una forma, comunicació que hem de desxifrar. La seva obra recent és un emblema –nom poètic– místic, alquímia que convergeix entre equilibris distants, trànsit que forma part del procés circular de l’obra pictòrica. Cadascuna de les obres de Canogar és, com un buit interminable, un signe divers i poètic de l’espai que em fa imaginar una trajectòria artística capaç de transformar-se i néixer sense trets estètics ni límits històrics. Poques vegades en la història de l’art contemporani un artista pot reinventar-se a ell mateix com ho ha fet Rafael Canogar al llarg d’aquests més de cinquanta anys de producció plàstica.

[Fragment del text: Rafael Canogar: la passió de construir espais de Miguel Ángel Muñoz]

RAFAEL CANOGAR: LA PASIÓN DE CONSTRUIR ESPACIOS

Miguel Ángel Muñoz
Comisario

La pintura de Rafael Canogar (Toledo, España, 1935) es una propuesta estética situada entre las fronteras de la sensibilidad y de la razón. Su búsqueda estética ha sido radical y arriesgada. La radicalidad con que Canogar ha corrido los riesgos de su aventura, su indiscutible decisión de llegar al límite sin tener miedo al vacío, a la caída, seguro de sí mismo y de su obra, son un ejemplo claro de intrepidez moral y artística. Bien lo apuntaba Juan Eduardo Cirlot en 1961: “La obra de Canogar se desarrolla con una coherencia extraordinaria en un período peligroso, en el cual la tentación de realizar informalismo per se ha llegado a sobreponerse muchas veces, incluso en artistas dotados, a las esencias pictóricas”. La obra de Canogar sorprende, es material, poética; no es idea, sino sensación de vibraciones cósmicas que manifiestan lenguajes. Su aventura plástica aún no termina y, en plena madurez, el artista no deja de evolucionar, de crecer con obras cada vez más sorprendentes.

Formas geométricas, signos, volúmenes que componen un equilibrio plástico. Composición quiere decir conjunción de conceptos: abstracción e informalismo. La primera rechaza, niega y destruye la figura: profanación que vemos, tocamos, escuchamos. El segundo es sorprendente. Los dos seducen, se niegan entre sí. Su poder expresivo es precisamente la imposibilidad de decir. La pintura es silencio, irrupción de la realidad. Desde esta perspectiva, podemos observar la obra de Canogar y poder ir más allá de sí misma.

Evoca mitologías y fábulas, es decir, la historia misma, lucha del tiempo consigo mismo. Contradicción de elementos: madera y papel, forma y línea, luz y espacio. Enfrentamiento de dualidades contradictorias. Canogar converge entre fuerzas, suspende gravitaciones, áreas de silencio poético. La exploración pictórica se resuelve en la perforación de la poesía. Mito y realidad. Entender es oír, comprender lo que convoca el espacio. El artista –dice Octavio Paz– es el traductor universal. [...]

El arte de Rafael Canogar es eco, peregrinación y resplendor. La pintura es, como decía anteriormente, equilibrio, convergencia. Pacto y pausa. La magia –dice Cassirer– es la fraternidad de seres vivos, porque se fundamenta en la creencia de una energía o de un fluido universal. Canogar es heredero de esta tradición y conoce su silencio. La materia es su voz inédita.

La pintura no tiene herencia: hay afinidad, conquista. Canogar tomó, descubrió y transformó. Esta afirmación confirma, define. Su pintura es una respuesta espontánea a la realidad de nuestro momento histórico, se advierte en todas sus épocas un encuentro y desencuentro con el arte moderno. Cada cuadro del artista es un signo del espacio y cada símbolo es forma, comunicación que debemos descifrar. Su obra reciente es un emblema –nombre poético– místico, alquimia que converge entre equilibrios distantes, tránsito que forma parte del proceso circular de la obra pictórica. Cada una de las obras de Canogar es, como un vacío interminable, un signo diverso y poético del espacio que me lleva a imaginar una trayectoria artística capaz de transformarse y nacer sin rasgos estéticos ni límites históricos. Pocas veces en la historia del arte contemporáneo un artista puede reinventarse a sí mismo como lo ha hecho Rafael Canogar a lo largo de estos más de cincuenta años de producción plástica.

[Fragmento del texto: Rafael Canogar: la pasión de construir espacios de Miguel Ángel Muñoz]

La Fundació Privada Espai Guinovart d’Agramunt es complau a convidar-vos a l’exposició de

Rafael Canogar
Obra sobre paper

La inauguració de l’exposició tindrà lloc el diumenge dia 5 de març a les 12.30 h.

L’exposició romandrà oberta del 5 de març al 7 de maig de 2006.

ACTIVITATS A L’ESPAI

EXPOSICIONS

Heidi Rosin, Charlotte Marko i Virginia M. Raimundi
Reflexes
14 maig l 25 juny 2006

ALTRES ACTIVITATS

Activitats en el marc de la V Setmana Musical de l’Escola Municipal de Música:

Concert de l’Orquestra de Cambra d’Agramunt. Diumenge 19 de març a les 13h.
Taller de música brasilera. Dijous 23 de març a les 19h.
Taller de música sud-americana. Divendres 24 de març a les 19,30h.

Taller d’expressió plàstica amb materials per al reciclatge, dirigit per Virginia M. Raimundi
16, 17 i 18 de maig de 2006